

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-647/16

**Adil Hassan
prieš
Préfet du Pas-de-Calais**

(tribunal administratif de Lille prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Reglamentas (ES) Nr. 604/2013 – Valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymas – Perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros – 26 straipsnio 1 dalis – Sprendimo dėl perdavimo priėmimas ir pranešimas apie jį iki prašomos valstybės narės sutikimo tenkinti prašymą perimti savo žinion“

Santrauka – 2018 m. gegužės 31 d. Teisingumo Teismo (antroji kolegija) sprendimas

Sienų kontrolė, prieglobstis ir imigracija — Prieglobsčio politika — Valstybės narės, atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai — Reglamentas Nr. 604/2013 — Perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros — Sprendimo dėl perdavimo priėmimas ir pranešimas apie jį iki prašomos valstybės narės sutikimo tenkinti prašymą perimti savo žinion arba atsiimt — Neleistinumas

(Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 604/2013 26 straipsnio 1 dalis)

2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 26 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad ja draudžiama valstybei narei, kuri kitai valstybei narei, pirmosios nuomone, atsakingai už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą pagal šiame reglamente nustatytus kriterijus, pateikia prašymą perimti savo žinion arba atsiimti asmenį, nurodytą minėto reglamento 18 straipsnio 1 dalyje, priimti sprendimą dėl to asmens perdavimo ir apie jį jam pranešti, kol prašoma valstybė narė nedavė tiesioginio arba netiesioginio sutikimo dėl tokio prašymo.

Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad jei būtų pripažinta, jog apie sprendimą dėl perdavimo suinteresuotajam asmeniui galima pranešti dar negavus prašomosios valstybės narės atsakymo į prašymą perimti savo žinion arba atsiimti, gali atsitikti taip, kad šis asmuo, siekdamas užginčyti šį sprendimą, turėtų skundą pateikti per terminą, kuris baigiasi tuo momentu, kai prašoma valstybė narė turi pateikti savo atsakymą, arba, kaip ir pagrindinėje byloje, dar net negavus minėto atsakymo, nes pagal reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 2 dalį valstybės narės privalo nustatyti terminą, per kurį atitinkamas asmuo gali įgyvendinti teisę į veiksmingą teisės gynimo priemonę, ir šioje nuostatoje numatyta vienintelė pareiga, kad tas terminas būtų pagrįstas. Šiomis aplinkybėmis suinteresuotasis asmuo prirėkęs būtų priverstas prevenciškai, prašomai valstybei narei dar neatsakius dėl prašymo perimti atitinkamą asmenį savo žinion arba jį atsiimti, apskusti sprendimą dėl perdavimo arba prašyti jį peržiūrėti remiantis reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalimi. Be to, Teisingumo Teismas jau

yra nusprendęs, kad iš principo toks skundas arba toks prašymas peržiūrėti gali būti pateiktas tik tokiu atveju, kai prašoma valstybė narė sutiko su šiuo prašymu (pagal analogiją žr. 2017 m. liepos 26 d. Sprendimo *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 60 punktą)

Be to, dėl aplinkybės, nurodytos šio sprendimo 33 punkte, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, sprendimo dėl perdavimo vykdymas sustabdomas, kol gaunamas prašomos valstybės narės atsakymas, pakanka pažymėti, kad nė vienoje iš reglamento „Dublinas III“ nuostatų nenumatyta tokio sustabdymo. Todėl pripažinus, kad apie tokį sprendimą gali būti pranešama, kaip tai suprantama pagal reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalį, dar negavus prašomos valstybės narės atsakymo, tose teisinėse sistemose, kuriose, priešingai nei nagrinėjamoje pagrindinėje byloje, nenumatyta sustabdyti tokio sprendimo vykdymo iki minėto atsakymo, reikštų pavojų, kad atitinkamas asmuo šiai valstybei narei būtų perduotas dar iš esmės negavus jos sutikimo. Be to, reglamento „Dublinas III“ tikslas, kaip buvo priminta šio sprendimo 56 punkte, yra įtvirtinti aiškų ir veiksmingą valstybės narės, atsakingos už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo būdą, todėl negalima sutikti su tuo, kad minėto reglamento 26 straipsnio 1 dalies, kuria teisės aktų leidėjas siekė išplėsti suinteresuoto asmens teisių apsaugą, aiškinimas galėtų skirtis, atsižvelgiant į su atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra susijusių valstybių narių teisės aktus.

Vadovaujantis ta pačia logika, aplinkybė, kad pagal Prancūzijos teisės aktus neleidžiama atitinkamo asmens sulaikyti, kol jam nepranešta apie sprendimą dėl perdavimo, t. y. problema, kuri, kaip patvirtino ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kyla tik pagal nacionalinę teisę, negali paneigti reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies aiškinimo, pateikto šio sprendimo 46 punkte. Be to, iš šio reglamento 28 straipsnio 2 ir 3 dalių aiškiai matyti, kad valstybės narės gali sulaikyti atitinkamą asmenį net iki prašymo perimti savo žinion arba atsiimti pateikimo prašomai valstybei narei, jei tenkinamos šiame straipsnyje numatytos sąlygos, vadinasi, pranešimas apie sprendimą dėl perdavimo nėra būtina tokio sulaikymo sąlyga (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 15 d. Sprendimo *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 25 punktą ir 2017 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Khiri Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 25–27, 30 ir 31 punktus).

(žr. 59, 60, 64–67, 74, 75 punktus ir rezoliucinę dalį)